

VOLNÉ LISTY DOBRŠSKÉ

Ročník XIV. - Číslo 1 - prosinec 2010

Aby tady mohly běhat slepice...

Petr Pučelík

Když na Volyňsku začínají první podzimní plískanice, na Dobrši už obvykle leží sníh. V zimních měsících na dobršském návrší mrzne, až praští, a malá víska pod sněhovým příkrovem ani nedutá. Hospodu tam nemají, jen kostelní zvon vytáhne lidi jednou týdně na mši. Od jara je to jiné, tohle málem zapomenuté místo stále častěji objevují turisté. Za to, že jich tam za sezonu přijedou stovky, může také Sdružení pro obnovu Dobrše. To chce pořád něco dělat – pro turisty i místní lidi. Jenomže je v tom háček: Co chce sdružení, obvykle nechťejí starousedlíci. „S čímkoliv přijdu, ať je to takové, nebo makové, je to špatné,“ konstatuje s trochou hořkosti architekt Ivo Kraml, představitel Sdružení pro obnovu Dobrše.

/ **Co to je za spolek?** Je to Ivoš a pár lidí, kteří sem jezdí na chalupy,“ dává se do řeči zastupitel z Dobrše Pavel Rejšek. O tom, že by obec házela Kramlovi klacky pod nohy, nic neví. „Takhle bych to neřekl. Ivoš má některý názory dobrý, ale chce všechno hned, je moc hrr. Na vesnici jsou lidi, zvláště ti starší, zvyklí na svoje a každá změna jim působí problémy. Kdyby se na ni mohli v klidu připravit, bylo by to o něčem jiném, necítili by se tak zaskočení,“ míní Rejšek. Podle něj problém mezi sdružením a místními lidmi spočívá v komunikaci. „Kdyby tady byla hospoda, kde si dřív lidi mohli všechno vyříkat, bylo by to lepší,“ doplňuje mladý muž, který v Dobrši opravuje auta.

/ **Park neprošel.** Ivo Kraml dávno pochopil, že část místních lidí vnímá sdružení jako cizáky, kteří jim v Dobrši nemají co diktovat. Ani se nediví, že také neuspěl zatím s posledním návrhem na obnovu prostoru kolem kaple sv. Jana a Pavla. Nepomohla ani petice adresovaná obecnímu zastupitelstvu.

„Teď je upraveno jen bezprostřední okolí kaple, ale býval tam přírodní park, který založil jako starosta s dalšími zastupiteli můj dědeček. Místo něj je tam džungle z náletových stromů a slepice,“ říká Ivo Kraml, který se s tím nechce smířit. „Dobršská kaple je významnou historickou památkou navštěvovanou turisty, proto jsem obci navrhl obnovu parku s upravenou zelení, pódium pro kulturní akce, s herními prvky pro děti a třeba s přírodovědnou naučnou stezkou. Přestože se jedná o pozemky obce, která by mohla na tento záměr čerpat až devadesátiprocentní dotaci, zastupitelé o park nemají zájem,“ poznamenává architekt. Dvouletou tahanici mezi podporovateli parku a obcí považuje za grotesku s tragickými prvky. „Obec sice vyhlásila výběrové řízení na zhotovení parku, ale bez jakéhokoliv zadání. Nakonec zastupitelé usoudili, že není třeba nic dělat a že zásah ve velmi omezeném rozsahu provede v rámci brigády sbor dobrovolných hasičů,“ uvedl Kraml. „Když jsme se u kaple sešli se starostou, řekl mi, že lidi o park nestojí. Pokud tam ale park bude, podmínkou obce je, aby tam mohly běhat slepice. To je marný boj,“ povzdechl si architekt. Obecní úřad, který kromě Dobrše spravuje ještě Kváskovice a Zálesí, sídlí v Drážově. „Jsem na vesnici, ano, řekl jsem, že kvůli parku slepice zavírat nebudu. Chudáci slepice, už jednou byly u soudu až v Praze,“ ironicky se pousmál starosta nad argumenty protistrany. V ruce drží petici s podpisy asi padesáti osob požadujících vybudování parku kolem kaple sv. Jana a Pavla. „Schválně se podívejte, kolik z toho jich je z Dobrše, víc než pět jich nenapočítáte. Kvůli tomu ale park nezamítáme. Ten prostor je příliš velký, má přes hektar. Kdo by ho udržoval? Bezprostředně kolem kaple je všechno upraveno, víc neuděláme,“ zdůvodňuje muž, který je v Drážově starostou druhé volební období a kandiduje potěti. „V zastupitelstvu jsme se shodli, že prostor upravíme až k cestičce na vyhlídku, necháme navězt zeminu a zaspeme díry, vyřežeme náletové jedle a opravíme lavičku. To je všechno, co můžeme udělat. Podle mého názoru tam ani žádný park nebyl, jen draha, na kterých se pásly krávy. Když se přestalo pást, všechno zarostlo,“ soudí starosta. Neochotu obnovit v Dobrši přírodní park zdůvodnil také zastupitel Pavel Rejšek. „Všichni to vidí tak, že by jim přibyla práce. Hasiči se starají o stromy na návsi, víc nestihnou a obec nemá peníze na člověka, který by se staral o park,“ řekl. (dokončení na str.3)

T E L E G R A F I C K Y

Ohlédnutí za kulturní sezónou 2010 v Dobrši. V předešlém roce bylo v posledním čísle VLD v závěru krátkého rekapitulačního sloupku vyjádřeno přání, aby rok 2010 byl co se týče zájmu o dobršské památky, o výstavní a další činnost alespoň stejně tak úsečný jako rok předchozí. Dnes, po uplynutí 365 dní lze konstatovat, že toto přání se naplnilo. Stalo se tak díky vystavujícím, ale především díky příchozím, divákům - ostatně bez nich by sebelepší výstava byla zbytečnou, marnou. Poděkování míří k letošním vystavujícím: Ivaně Řandové a Martinu Patříčnickému za jejich Nebe studánek, Marcele Vichrové za Legendy českých hradů a zámků a nejen ony..., dále Vladimíru Holomkovi za jeho fotografické Osvity, Jindřichu Štreitovi za stále hojně navštěvované a žádané fotografie s názvem „Lidé z Podlesí“, Josefu Peckovi za propagaci známých i méně známých míst a památek tohoto kraje a v neposlední řadě také Jindřišce Černé za poutavý večer se starými diapozitivy a doprovodným textem na téma „Krásy Šumavy“ a Hynku Klimkovi za večer další s povídáním na téma „Pověsti ze Šumavy a Pošumaví“. Zájem o výstavy v prostorách dobršského zámku - bývalé školy nepolevuje, naopak zájem dalších autorů, umělců o uspořádání výstavu v roce 2011 je příslibem další snad nenudné výstavní sezóny. V propagaci Dobrše odvedl pan Ludvík Rezek opět velký díl práce, stal se tak již vyhledávaným a respektovaným průvodcem po místních pamětihodnostech. Společně si tedy závěrem přejme, aby v roce 2011 byla Dobrš a její kulturní život opět zajímavým příspěvkem do kaleidoskopu kultury Jihočeského kraje.

/ **Pošta pro tebe.** Vzpomínkové DVD na faráře Martina Františka Vícha (1921–2008), skauta a politického vězně, který působil čtyři desítky let v Dobrši v Pošumaví, vydalo Sdružení pro obnovu Dobrše. „Z výtěžku prodeje DVD budeme financovat pomníček, připomínající jeho působení v Dobrši a okolí,“ prozrazuje Ivo Kraml ze sdružení s tím, že DVD stojí 280 korun. „Přesto, co všechno prožil, byl velmi laskavý a šířil kolem sebe radost a lásku, stal se významnou společenskou i kulturní osobností šumavského Podlesí,“ pokračuje Ivo Kraml. „Proto jsme se rozhodli vydat DVD o otci Martinu Víchovi. Prostředky z výtěžku prodeje použijeme na vybudování pamětní desky od sochaře Vejvodského na hřbitově v Dobrši.“ Vzpomínkové DVD obsahuje na 500 fotografií ze života farnosti a Martina Františka Vícha, a to jak z dřívější doby, tak i z nedávné minulosti. „Obsahuje také řadu autentických dobových záznamů, jak z České televize, tak i z nahrávky Českého rozhlasu České Budějovice. Nechybí ani elektronická podoba sborníku Na Dobrši 1967 – 2007 / List z Pošumaví 1993 – 2007, dále sborníku Ondřej Jakob de Waldt (1685 – 1752) a jeho doba i ukázky z dalších knih, kde je otec Martin zmiňován.“ Díky archivu také dostanou lidé nahrávku z předávání státních vyznamenání 28. října 2005 nebo záznamy ze mši z roku 1994 i 2008, tedy z roku, kdy Martin Vích zemřel. Na DVD je i díl z pořadu ČT Pošta pro tebe, kdy Martina Vícha hledal jeden z bývalých spolužáků. A v televizním studiu se oba setkali.

/ **Dvanáct zavřených.** „Byl to zlatý člověk, který se dožil požehnaného věku 87 let,“ říká Josef Moltaš, dudák a lékař strakonické nemocnice, který ho dlouhodobě znal. „Zaslouží si, aby o něm lidé věděli a jeho život a osudy neupadly v zapomnění.“ Martin František Vích se narodil v roce 1921 v Dolním Újezdě. Jeho tatínek byl švec, on sám se stal zahradníkem. Přál si ale být knězem, a to se mu později vyplnilo. „V novinách, do kterých jsem balil květiny, jsem objevil inzerát, že v Písku se otvírá internát pro pozdní kněžská povolání,“ vzpomínal Martin Vích. Po válce působil v Kongregaci bratří Nejsvětější svátosti – u petrinů v Českých Budějovicích „Biskup Josef Hlouch nás světil 18. prosince 1949, protože se dozvěděl, že příští rok bude internován. Bylo nás dvanáct. O čtyři roky později, 18. prosince 1954, nás

bylo odsouzeno zase dvanáct.“ Martin Vích byl vězněn na Pankráci i na Mírově. Musel fárat v dolech, kde utrpěl úraz s následky, které si nesl až do konce života. Na amnestii se dostal ven v roce 1960. O sedm let později se stal farářem na Dobrši v Pošumaví, kde působil až do své smrti. Roku 2005 mu prezident republiky propůjčil Řád T. G. Masaryka. Poslední dva roky kvůli špatnému zdravotnímu stavu nemohl žít sám na dobršské faře, ale našel zázemí v terapeutické komunitě v Němčicích. Na Dobrš stále dojížděl. Je pohřben v Českých Budějovicích – Mladém.

Převzato z Českobudějovického týdeníku.

"Studánky a prameny jména Panny Marie"

Miroslav Šobr

“Kamenný hranol hradní věže, tak typický pro Dobrš, vyvolává vzpomínku na jejího zakladatele, kterého pověst umísťuje do jednoho z údolních mlýnů, jako mlynářského chasníka. Kníže Oldřich dostal se prý na lov i do zdejšího okolí a byl náhle přepaden divokým kancem. Ve chvílích největšího nebezpečí vystoupil z mlází silák a proklál divoké zvíře oštěpem. Nebyl to nikdo jiný než mlynářský chasník Koc. Kníže daroval statečnému mlynářskému Bivojovi celou zdejší krajinu a jako erbovní znamení mu udělil mlýnské kolo...”
(L. Stehlík, *Země zamyšlená I*, 1986, s. 225)

Pramen u kaple Panny Marie pod Dobrší (k.ú. Dobrš):

A po prožitém nebezpečí se kníže napil z blízké studnice a nikdy už na Dobrš nezapomněl... Hezká pověst, jejíž přesnou podobu opravdu zná jen studánka pramenité vody pod kapličkou, v příkrém svahu při staré cestě z Dobrše do Chvalšovic. Zašplouchá, že všechno je svatosvatá pravda, jen mlynář se původně jmenoval Kocík a na jeho památku je Podlesí plné „kocíků“. A protože zdejší voda nikdy nevyschla a dělala lidem při cestě do dobršského kostela dobře, začali jí říkat kouzelná. Vystavěli nad ní kapličku s hezkými nástěnnými malbami Panny Marie, Sv. Jana Křtitele a Sv. Josefa, vodu začali jimat do zaskružené, zakryté studně a dodnes ji využívají, samospádem tekoucí, v blízkém chvalšovickém lomu. Idylické pošumavské zákoutí dotvářejí v dřevěné ohradce ještě dvě jedle douglasky a jedna vzrostlá lípa. Výjimečnosti místa odpovídá i výjimečnost „kouzelné“ vody, spočívající v téměř optimálním pH (6,9), žádných Escherichia bakterií a v minimu Kolibakterií a tak pouze hodnota dusičnanů 49 mg/l ukazuje, že přeci jen už nejsme v nedotčené civilizaci...Vid'te, kníže Oldřichu...?

*Ing. Miroslav Šobr, MěÚ Strakonice, odbor ŽP
(převzato z www.soutěže.strakonice.eu)*

Aby tady mohly běhat slepice...

Petr Pučelík

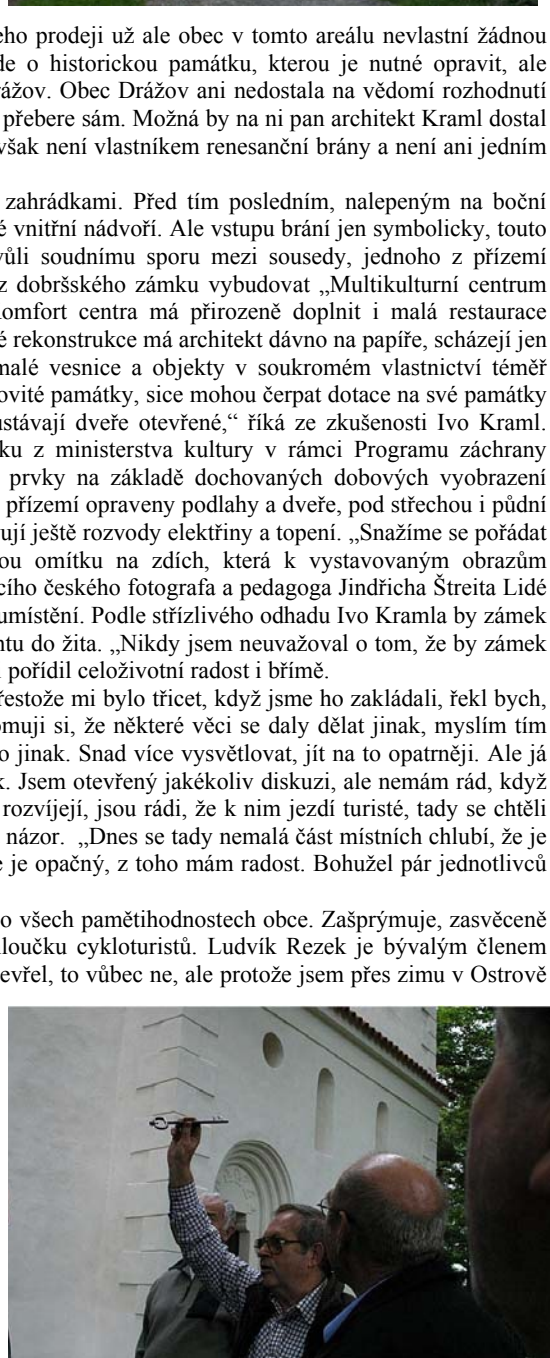
Dokončení ze str. 1

/ **Čí je brána? Naše ne!** Příčinou dalšího dohadování obce se sdružením zastupovaným Ivo Kramlem je oprava renesanční brány do nádvoří zámku. Přestože obec v devadesátých letech nechala tento charakteristický symbol Dobrše opravit z obecních peněz, teď se k bráně nechce znát, nepovažuje ji už za obecní majetek. Architekt Kraml ukazuje na rozpadající se šindele, nedostatečně chránící zdívo tohoto skvostu ze 16. století. „Ještě před pár lety je stačilo natřít, teď potřebují nutně vyměnit. Kraml sice nechápe, proč obec tehdy mohla nechat bránu opravit a nyní nemůže, ale navrhuje řešení. „Brána je součástí ohradní zdi dvora rozděleného mezi šestadvacet spoluvlastníků. Postačí je informovat, aby se o bránu starali, nebo s nimi sepsat darovací smlouvu. Když potom zastupitelé dají souhlas k opravě, budou právně kryti. Všude jinde by se s touto historickou památkou chlubil a udělali pro ni všechno. Mně zastupitelé vzkázali, že nikoho oslovovat nebudou.“ Starosta Churáň vysvětluje: „Pokud obec ještě vlastníla zámek, tak jsme bránu opravovali. Jaksi logicky patří k největší nemovitosti v areálu, k zámku. Po jeho prodeji už ale obec v tomto areálu nevlastní žádnou nemovitost, tak proč by měla bránu opravovat za obecní peníze? Uznávám, že jde o historickou památku, kterou je nutné opravit, ale z obecních peněz to nejde. Renesanční brána obce není, je pouze v katastru obce Drážov. Obec Drážov ani nedostala na vědomí rozhodnutí ministra kultury o vyhlášení souboru pozemků za kulturní památku. Čí je, ať si každý přebere sám. Možná by na ni pan architekt Kraml dostal dotaci, kdyby se jako největší majitel nemovitosti zasadil o opravu sám.“ Ivo Kraml však není vlastníkem renesanční brány a není ani jedním z oněch šestadvaceti spoluvlastníků, a proto ani kdyby chtěl, o dotaci žádat nemůže.

/ **Architektův sen.** Nádvoří zámku je lemováno obydlými zahrádkami s malými zahrádkami. Před tím posledním, nalepeným na boční zámeckou zeď, stojí auto těsně u původního hlavního vchodu, vjezdové brány na malé vnitřní nádvoří. Ale vstupu brání jen symbolicky, touto bránou se přes doporučení památkářů nevchází do samotné zámecké budovy i kvůli soudnímu sporu mezi sousedy, jednoho z přízemí a druhého z poschodí, o vlastnictví pozemku pod jejich domem. Ivo Kraml chce z dobršského zámku vybudovat „Multikulturní centrum Podlesí“, ve kterém se budou konat výstavy, semináře a letní výtvarné školy. Komfort centra má přirozeně doplnit i malá restaurace a ubytování v horní části zámku. V té dolní se chystá muzeum Podlesí. Projekt celkové rekonstrukce má architekt dávno na papíře, scházejí jen peníze. „Chtěli jsme o ně požádat Evropskou unii, ale je to komplikované, pro malé vesnice a objekty v soukromém vlastnictví téměř nemožné. Obce do pěti set obyvatel nebo neziskové organizace, jsou-li vlastníky nemovité památky, sice mohou čerpat dotace na své památky také přes ministerstvo zemědělství, ale pro soukromé vlastníky v tomto případě zůstávají dveře otevřené,“ říká ze zkušenosti Ivo Kraml. Během deseti let se mu ale podařilo opravit střechu a fasádu za pomoci příspěvku z ministerstva kultury v rámci Programu záchrany architektonického dědictví. Fasáda byla obnovena a doplněna o zmizelé plastické prvky na základě dochovaných dobových vyobrazení a fotografií i samotného stavebně historického průzkumu. Hotova je výměna oken a v přízemí opraveny podlahy a dveře, pod střechou i půdní prostory, odkud je nádherný pohled na Dobrš. Podle Kramla velkou investici představují ještě rozvody elektřiny a topení. „Snažíme se pořídit výstavy i v současných podmínkách. Lidé si dokonce pochvalují místy otlučenou omítku na zdích, která k vystavovaným obrazům a fotografiím tvoří zajímavý doplněk,“ usmívá se majitel. Výstava fotografií vynikajícího českého fotografa a pedagoga Jindřicha Štreita Lidé z Podlesí, která zde byla ještě do konce října, by jistě těžko hledala v okolí vhodnější umístění. Podle střizlivého odhadu Ivo Kramla by zámek potřeboval ještě alespoň 15 milionů korun na dokončení. Ale on nespěchá, nehází flintu do žita. „Nikdy jsem neuvažoval o tom, že by zámek měl vydělávat, nikdy jsem z toho nechtěl dělat byznys, živí mě jiné věci.“ Chápe, že si pořídil celoživotní radost i břímě.

/ **Po bitvě je každý generál.** Sdružení pro obnovu Dobrše funguje šestnáct let. „Přestože mi bylo třicet, když jsme ho zakládali, řekl bych, že to bylo z mládické nerozváženosti. Samozřejmě, po bitvě je každý generál. Uvědomuji si, že některé věci se daly dělat jinak, myslím tím komunikaci s místními lidmi nebo se zastupiteli. Ale zase bych neřekl, úplně všechno jinak. Snad více vysvětlovat, jít na to opatrněji. Ale já jsem typ, že jdu jednou dvakrát, ale už nejdu potřetí, protože si připadám jako hlupák. Jsem otevřený jakékoliv diskuzi, ale nemám rád, když někdo argumenty ani nechce slyšet, aby měl svůj klid. V jiných obcích aktivitu lidí rozvíjejí, jsou rádi, že k nim jezdí turisté, tady se chtěli všichni světu zapozdržit,“ hodnotí předcházející čas Ivo Kraml. Naštěstí už hodně změnil názor. „Dnes se tady nemalá část místních chlubit, že je Dobrš zase slavná a známá. Ten poměr přestal být devadesát procent proti deseti, ale je opačný, z toho mám radost. Bohužel pár jednotlivců nikdy nepředěláte, tak to prostě je.“

/ **Epilog.** Zazvoníte-li na pana Rezka v domku vedle tvrze, ochotně vás provede po všech pamětihodnostech obce. Zašprýmuje, zasvěceně promluví a prodá vám pohledy. Zrovna teď s igelitkou v ruce vykládá o Dobrší hloučku cykloturistů. Ludvík Rezek je bývalým členem sdružení, a tak trpělivě čekám, až se s turisty rozloučí. „Ne, že bych na sdružení zanevřel, to vůbec ne, ale protože jsem přes zimu v Ostrově u Karlových Varů, uvědomil jsem si, že to nemá cenu. Činnost členů si představuji jako průběžnou, nejen sem tam pomoci. Ale teď mě omluvte, musím jít zvonit.“ Byla sobota a pan Rezek pravidelně vyzvání na sobotní mši, která má platnost nedělní. „Sdružení se podařilo spoustu krásných věcí, vloni jsme si připomněli tři sta let od založení školy, byla u nás tři vědecká sympozia ... No, některé věci se nepovedly. Lidé jsou tady trochu alergičtí na vlivy zvenčí. Můj názor je ten, že se měl využít citlivější přístup k místním lidem, aby se došlo k tomu, k čemu se chtělo dojít. Když se jedna nebo druhá strana zasekne, tak se dá těžko komunikovat. To je ta nedobrý věc, která se tady prostě stala. A teď se omlouvám, musím už opravdu jít.“ Pan Rezek odešel. Nádvoří ztichlo do doby, než se nad Dobrší rozezněl majestátní zvon z kaple sv. Jana a Pavla. Donutil mě podívat se vzhůru a já si uvědomil, že nejkrásnější pohled bývá ze zdola nahoru, ne naopak. Nastartoval jsem auto a v duchu popřál lidem pod dobršským zvonem, aby našli cestu nejen k Bohu, ale také k sobě.

Nový dokument k historii dobršského hasičského sboru. Díky vstřícnosti a badatelskému zájmu pana Uhlíře, bývalého vacovského starosty a kronikáře, získalo do archivu SOD zajímavý dokument, přibližující činnost dobršského hasičského sboru. Jedná se o pozvánku na okrskové cvičení sboru z roku 1914. V tomto roce měl již sbor za sebou 17 let své činnosti (založen byl 18. července 1897). Jako malou připomínku činnosti sboru uveřejňujeme výňatek z pamětní knihy sboru, týkající se pořízení hasičské stříkačky. ...“Starosta spolku navrhuje kvůli tomu, že snad za menší obnos se obec Dobříš spíše spolku zaručí, zakoupení dvoukolky, avšak valná hromada i občané Dobříšti jsou pro zakoupení čtyřkolky, za jejíž zaplacení se obec Dobříšská zavazuje zaručiti. Pak byla smlouva podepsána a objednána stříkačka se 60 m hadic a vším příslušenstvím i 10 košíky za 630 zl dne 20.m. srpna 1898 u firmy R.A. Smekala na Smíchově..... Poněvadž oznámeno bylo, že stříkačka již jest od

POZVÁNÍ
OKRSKOVÉMU CVIČENÍ
HASIČSKÉHO SBORU
V DOBRŠÍ,
které koná se v neděli, dne 14. června 1914.

POŘAD:

DOPOLEDNE: 1) Uvítání hostů a přátelských sborů.
2) V 9 hodin slavná mše svatá.
3) O 10. hodině cvičení domácího sboru: a) pořadová, b) stříkačnická, c) třešňák (do druhého patra shořelé školy).
4) O 11. hodině poplach.
5) O 12. hodině společný oběd.
(Přiblížit buďte utišení do 10. června hasičskému sboru).

ODPOLEDNE ve 2 hodiny v parku „U zvonu“
KONGERT
osvětlené hudby p. Máchy, při němž o náležitě občerstvení a zábavu bude postaráno.
BUFFET — TOMBOLA — POŠTA a j.

VEČER v hostinci pana Františka Česánka
VĚNEČEK.
VSTUPNÉ.
Do koncertu: člen v stejnojmenné vstupní, nečlen 40 haléřů.
Do věnečku: pán 1 koruna, dáma 30 haléřů.

Ze sboru dobrovolných hasičů v Dobříši,
dne 3. června 1914.

V. Vonášek, t.č. jednatel.   B. Fryš, t.č. oštitel.   M. Marášek, t.č. předseda.

firmy zaslána, svolal pan starosta spolku výborovou schůzi na den 6.m.listopadu. Při té usneseno bylo, aby stříkačku přivezl p. Jan Mráz z Dobříše, který se uvolil ji zadarmo přivést. K vyzdvžení stříkačky u dráhy vyslán velitel sboru J.Zingel. Výlohy s dopravením stříkačky po dráze vzniklé 15 zl. 05 kr. uhradil spolek sám.Dne 8.m.listopadu byla stříkačka skutečně do Dobříše dopravena a s ní ihned úředníkem firmy R.A. Smekala panem J.Němcem podjata zkouška, při níž stroj shledán dobrým a přijat jest. Hned den po přivezení stříkačky vypukl oheň v blízkém Dřešině. Poněvadž byla veliká mlha, dostavil se sbor již jen kuhasení hořícího stavení se sborem češtickým. Při ohni shledáno, že strojem se velmi lehce pracuje s poměrně malou silou, voda vedena hadicemi přes dvě střechy. Den 9.m.listopadu 1898 zůstane dlouhou dobu dobršskému hasičskému sboru v paměti, zvláště činným členům, neboť byl to den křtu stříkačky ohněm.

T E L E G R A F I C K Y

Malované opony divadel českých zemí. Publikace, která je výsledkem více než čtyřletého výzkumu, poprvé představuje veřejnosti souhrnný přehled známých i zapomenutých divadelních opon – od té Hynaisovy či zámeckého divadla v Českém Krumlově až po opony jevišť venkovských hostinců nebo loutkových divadel. Objevná, výtvarně osobitá a zajímavá kniha (412 stran) je podnětným příspěvkem k tématu péče o uchování kulturního dědictví a vypovídá mnohé o tužbách, postojích i citění našich předků. Vznikla jako součást prací na Databázi českého amatérského divadla v rámci společného projektu Institutu umění – Divadelního ústavu a Národního informačního a poradenského střediska (vydavatel publikace) Uchování a prezentace kulturního dědictví českého i světového divadla. Sbírkou dokumentace opon realizoval a k vydání připravil Jiří Valenta, autorsky přispěli mj. Jaroslav Blecha, Jan Císař, Alice Dubská, Josef Herman, František Laurin, Jan Randák, Přemysl Rut, Milan Uhde, Tomáš Vlček a další. V knize jsou vyobrazeny a opatřeny doprovodným textem i dobršské opony Čtenářsko-ochotnického spolku Svornost, které se zachovaly v bývalém dobršském hostinci díky péči rodiny Dražných. Více informací na www.amaterskedivadlo.cz.

Internet dostupný zdarma i v Dobříši. Díky snaze obecního úřadu v Dražově o lepší přístup občanů k internetu byl v letošním roce realizován přípojný bod „dobrs“, k němuž je možno připojení ve vesnici a blízkém okolí pomocí sítě wifi. Dobříš se tak hlavně pro hosty a prázdninové návštěvníky stala dalším místem, kde je díky finanční podpoře provozu přípojného bodu od obce tato služba bezplatně využitelná.

Zvonění navázalo na tradici. Již téměř rok je v Dobříši a některých sousedních obcích instalováno na věž kostela nebo kapličky elektrické zvonění. Stalo se tak na základě realizace akce z finančního rozpočtu Obce Dražov. Po mnoha letech odmlčení zvonku dobršského kostela tak opět bylo navázáno na dlouhou tradici, i když díky současným technickým možnostem již s jinou technologií., lépe řečeno ruku zvoníka nahradil přístroj a elektrický proud. A tak základní úseky dne - ranní sedmou hodinu, pravé poledne a večerní hodinu sedmou (lidově řečeno tzv.klekání) opět připomíná místním obyvatelům zvuk zvonu, v minulosti přirozené měřící denní běh života každého vesnického člověka.

